

[Undervisningsministeren.]

medlem måske i den senere tid har haft så travlt med at skrive i sin avis, at det ærede medlem ikke rigtig har fået tid til at læse andre. Jeg tror, jeg 10 eller 20 gange, siden dette lovforslag blev fremsat, har sagt både til danske og islandske aviser, at denne sag ikke skal hastes igennem.

En af de første gode ideer, der opstod i visse blade, var, at det nok var noget, der skulle klares i forbindelse med Nordisk Råd. Selv om vi ganske vist har tre måneder til at arbejde med forslaget, hvis det skulle opfyldes — og det er da muligt, at vi er færdige om tre måneder — ville jeg nok på forhånd føle en lille smule af et tidspres, hvis vi havde den frist. Det er da højst sandsynligt, at vi får brug for mere tid i denne samling. Det får vi se. Jeg kan i øvrigt ikke se, det ville være nogen særlig god idé at kæde de to ting sammen. Men altså: også i den sammenhæng har jeg dementeret det. Jeg håber, jeg også i dag har dementeret så klart, at det ærede medlem på det punkt er beroliget.

Ja, jeg skal nøjes med disse korte bemærkninger, og så håber jeg i øvrigt, at der i udvalget bliver lejlighed til et grundigt arbejde. Der ligger fra det sidste udvalg, som mange vil vide, et ganske rigeligt materiale, der selvfølgelig — det vil da være naturligt — allerførst bliver stillet til udvalgets rådighed. Så må vi jo afvente og se, hvad udvalget yderligere ønsker belyst. Det er en stor og for Danmarks fremtidige forhold til Island betydningsfuld sag, og jeg håber på et sagligt arbejde i udvalget og vil gerne tilsiige støtte dertil.

Jeg håber, at arbejdet med dette forslag kan blive præget både af værdighed og stor-sind. Det gør ikke noget, om man i Island får at vide — det er vist også efterhånden sivet ud — at det, vi her er ved at give væk, er noget, som vi værdsætter højt, og som nogen værdsætter så højt, at de sådan kun med nød og næppe kan få sig selv til at sige ja til det. Det giver nu engang kun en gave øget værdi, at det ikke er noget, man selv er ligeglad med, man giver væk. Jeg håber, at forhandlingerne får et sådant forløb, at vi virkelig kan give gaven med glæde, og at Island kan modtage den på samme måde.

Formanden: Den højtærede minister forvekslede et par geografiske udtryk. Jeg forstod ikke fuldt forvekslingen. (*Undervisningsministeren* [K. B. Andersen]: Jeg forvekslede Sorø amt med Samsø).

Ib Thyregod: Der har jo været mange indlæg om dette lovforslag her i dag, og jeg synes i og for sig, at det er glædeligt, for det vidner om stor interesse fra folketingets side for disse problemer.

Baggrunden for de betragtninger, som jeg på partiets vegne fremsatte her, var den, at den behandling, som lovforslaget i 1961 var ude for her i det høje folketing, efter vor opfattelse — og her kan jeg godt sige jeg taler på hele venstres vegne — var meget uheldig. Jeg tænker både på de hemmelige forhandlinger og det forhold, at sagen skulle jages i gennem på den måde, som det skete, og det andet, som jeg har nævnt tidligere her i dag. Vi mener derfor, at folketinget nu må være frit stillet.

Spørgsmålet er så: hvilke forhandlinger kan der foregå i det udvalg, som nu vil blive nedsat? Her forstod jeg først på det ærede medlem hr. Dupont, at han afviste, at der kunne blive tale om nogen form for forligsforhandlinger, men det forekommer mig dog, at den højtærede undervisningsminister var noget mere positiv over for det, og i de udtalelser, som blev fremsat af de ærede medlemmer hr. Helveg Petersen, hr. Aksel Larsen og hr. Morten Lange, var der dog visse toner i retning af, at man kunne finde frem til en anden ordning. Det ærede medlem hr. Helveg Petersen talte om en ordning, der kunne tilfredsstille alle parter. Det vil jo være et spørgsmål, som vil blive afgjort i det kommende folketingsudvalg, men jeg vil gerne præcisere, at jeg mener, at folketinget må være frit stillet, og hvis vi kommer frem til, at et af de kriterier, som er opstillet i lovforslaget, er forkert, må vi også have en mulighed for at ændre dette.

Spørgsmålet om folkeafstemning har også været fremme. Jeg vil gerne sige, at det juridisk set er et meget tvivlsomt spørgsmål, om man i sådanne tilfælde kan forlange folkeafstemning, når oppositionen tidligere under henvisning til grundlovens § 73 har begæret lovforslagets stadfæstelse udsat.